

Якщо людина дихає, вона живе, а ритм дихання показує стан її здоров'я. Для Церкви таким диханням є молитва. Вона ж не може бути випадковою. І неможливо, щоб вона суперечила вченню Христа, бо *lex orandi lex credendi est*. Молитва Церкви ворується на молитву самого Ісуса. Душа християнина без молитви є німою, холодною, а, можливо, й мертвою перед Богом. Спілкування з Богом показує нам дорогу до Нього.

З огляду на ті події, які нас огортають, своїми переживаннями ми, перебуваючи на місцях, переважно вважаємо, що потрібно брати зброю і ставати в перші ряди до збройної боротьби, та мало хто у той момент згадує про найбільшу зброю. А нею, власне, є молитва.

Покликаний до молитовного служіння

Прикладом такої безнастанної і справжньої молитви для нас є блаженної пам'яті Преосвященніший владика Юліян Вороновський. Його життя було непростим, та з великою вірою й молитвою на устах і серці він долав усі труднощі. Моління в його житті завжди займало перше і найвизначніше місце, де б він не був і, що б не робив.Â

Народився Юрій Вороновський у християнській сім'ї. Народився в часи, коли УКГЦ була переслідувана радянською владою. Ще з дитячих років він прибігав під милість Богородиці Діви, в якій найперше випрошував кращої долі і свободи для рідного народу. Зростаючи, молодий юнак Юрій відчував, що хоче стати на важкий та тернистий шлях, аби служити своєму народу і заносити до Бога за нього молитви. І, не дивлячись на важкий стан тих часів, його мужня віра в Бога і молитва не дозволяли жодній спокусі

звести його з дороги священничого покликання.Â

Спочатку молодий Юрій приймає рішення вступити до монастиря Студійського Уставу. Там поручає себе повній опіці Божої Матері, до якої ще з дитячих років завжди прибігав. Найпершим заняттям, яким юнак починає своє служіння у монашій спільноті є, звісно, молитва. У монастирі Юрій починає глибше розуміти весь зміст і сенс моління. Відмолює правило св. Пахомія. Згодом воно стає для нього основою цілого його життя та служіння Церкві. Постійно молячись, брат Юрій завжди знаходить вихід із будь-якої ситуації. Завжди перед будь-якою великою та відповідальною справою закривається у своїй келії, клякає на коліна і починає діалог із Отцем Небесним. Його слова були завжди були наповнені однаковим змістом: «Боже, нехай буде воля Твоя!» Монах Юрій всього себе поручав Богові, довіряв Йому через свою тверду і непохитну віру.Â

Молитовна жертва

Будучи священником, отець Юліян продовжує розвивати у собі молитовний дух. Завжди і всюди продовжує молитися за свій народ, наслідуючи великого Митрополита. Молитва стає для нього духовною поживою. Нею долає всі труднощі, які з'являлись на своєму життєвому шляху. А період священничого життя був не з простих, бо розпочався із зустрічі з жорстоким режимом влади СРСР, яка категорично була налаштована проти будь-яких молитов, а тим більше греко-католицького духовенства. Та й тут отець Юліян не зламався, лише з великою вірою в силу молитви казав: «Якщо ми перестанемо молитися, то хто тоді буде молитися замість нас?»Â

Наприкінці 80-х років отець Юліян приймає на себе тягар єпископського служіння, яке йому доручила Церква Христова в особі митрополита Володимира Стернюка (+1997). Ставши єпископом, владика Юліян не одразу приступив до служби. Був бо попереджений, що зможе розпочати свою архипастирську діяльність, коли всі діючі єпископи УГКЦ будуть арештовані. Довго чекати не довелось. Йшов другий місяць його єпископату, і владика розпочинає явне служіння. Почалися важкі допити, тортури і навіть виправні роботи, але й тут святитель скріплює свою віру у перемогу над безбожним режимом молитвою. В час, коли Церква виходила з підпілля, архиєрей Юліян став одним із перших єпископів, які взяли участь у хресній ході по Львові. Згодом владика стає ректором Львівської Духовної Семінарії Святого Духа. Там продовжує плекати у собі дух молитви, заохочуючи до цього й семінаристів: «Священик має обов'язок щоденно відмолювати правило Часослова».Â

У липні 1993 року архиєрей стає адміністратором новоутвореної Самбірсько-Дрогобицької Єпархії. А 17 квітня 1994 року відбулась його інтронізація і владика Юліян Вороновський стає першим єпархом Самбірсько-Дрогобицьким. Приймавши такий уряд, святитель зустрічається із багатьма проблемами, які були на території даної єпархії, а саме: будова храмів, налагодження стосунків із різними структурами, будова єпархіяльного управління, але все ж найбільшою проблемою залишалась потреба у священниках. Тому в 1996 році архиєрей засновує Дрогобицьку Духовну Семінарію.Â

Його молитва і віра вели справи єпархії до вирішення. Що б владика не робив, він завжди молився. Знаючи силу молитви, на якій трималася наша Церква у минулому, владика був переконаний, що й майбутнє залежить від молитви: «Буде те, що випросимо».Â

«Як молитесь, так і отримаєте»!

Цими словами блаженної пам'яті владика Юліян Вороновський завжди закликав кожного мирянина і священника до правдивої і щирої молитви. Вони й для нас є актуальними і сьогодні, як ніколи, адже кожен із нас бачить, у якому стані перебуває нині наша Батьківщина. Щоб усе те здолати потрібно не лише вірити у вирішення проблеми, не шукати вирішення в комусь іншому, але самому її вирішувати, прислухаючись до слів владика: «Дитинцю молися, і якоесь буде».Â

Тому живімо, наслідуючи владика Юліяна і його молитву, та стіймо у перших рядах духовного фронту, озброївшись силою молитви. Молімося! І це, безсумнівно, допоможе нам будувати наше духовне й патріотичне життя українського суспільства.

*Юрій Маціборко,
семінарист IV курсу*